

خه ووايم خه سره تشبیه دې کړمه
ستوری دې وگنیم که لمر جانانه!

که دې سپوږمۍ د خورلسم وگنیم
یاد سپرلي شینکی سحر جانانه!

زه دې نرگس، که دې گلاب وگنیم
که دې د سپینو واورو غر جانانه!

د تورو برېښ سره تشبیه دې کړمه
که یې خپه د سمندر جانانه!

ستاله ثنا مې قلم پاتې راغی
ته له دې ټولویې بهتر جانانه!

ن که مرو که مونږه پایو
که موربه وایو

خدا یه! بله اسره نشته
ه خاری او په دعا یو

و جوړ کړه جنگ ترې لرې
ره خوا ترې کده بیایو

سورې وچې کړه خاونده!
که سلگیو په ژړا یو

که یوه سره گوانبېرې
و مل شه ستا پیدا یو.

۱۳/۷/۱۳۸۰

ما مينه كړې ده ما زړه بايللی
په تا مې گرانه! اشنا! زړه بايللی

يوازې زه پر تا مين خوننه يم
تا باندي ټولې دنيا زړه بايللی

زړه به خبروي زه خبر ترې نه يم
ملگرو! ما دی په چا زړه بايللی

يقين پرې وکړه ياره! دروغ نه وایم
رينتيا، رينتيا مې په تا زړه بايللی

لکه د دوو ورځو گلاب دی مړاوی
بنایي سردار دی په چا زړه بايللی.

۱۳/۹/۱۳۸۲

له تا قربان شمه څار، څار جانانه!
سترگې راواړوه يو وار جانانه!

شي چې ما وته موسکي شي کله
سپرلی، سپرلی بهار، بهار جانانه!
نور دې هرڅه په دواړو سترگو منم
خو پام چې ونه کړې انکار جانانه!
خیر دی په خوله به دې نوم نه اخلمه
خو زړگی څنگه کړم قرار جانانه!
ژوند مې کړ تېر ستا د راتلو په تمه
لکه سوالگر ماشوم په لار جانانه!
فقير ملنگ شومه د تا مينه کې
گنې اول ومه سردار جانانه!

۳/۲/۱۳۸۲

په زړه رنځور په زړه بيمار يمه زه
لمبه، لمبه لکه چينار يمه زه

هر مازيگر دې لار څارم جانانه!
هر مازيگر سترگې په لار يمه زه

بېلتون دې خوب په ما حرام کړ آشنا!
ځکه خو ټوله شپه بيدار يمه زه

د ښار واټو کې ربه! خو به او رو؟
ماما کومک وکړه نهار يمه زه

دا څنگه برنډ، برنډ راله گوري آشنا!
لکه چې هېر دې شوم سردار يمه زه.

۲۹م ۱۳۸۲

ژوند کې ايله مې يو ښه کار وکړلو
يار ته د مينې مې اظهار وکړلو

بلا بلا مازيگري جانانه
ستا د راتلو مې انتظار وکړلو

خدا يېو که روغ شمه ملگرو بېرته
جانان په ما د زلفو وار وکړلو

هېچا ارام پرې ايښي نه يو موږه
هر چا په موږ له شا گوځار وکړلو

هغوی اوس ژاړي سر تندي ټکوي
په ښکلو هر چا چې اتبار وکړلو.

۲۴/۹/۱۳۸۲

زړه کې مې سندرې وه تپه راغله
هسې مې بس خولې ته ستا نامه راغله

بیا به ګودر وسوځي لمبه به شي
بیا مازیګری شو بیا لمبه راغله

ستا د شوخ نظر د تابه نه یمه
ځکه مې پر مخ باندي خوله راغله

هېڅ اثر یې ستا په زړګي ونه کړې
اوبنکه مې هر څو که په لمبه راغله

ما ویل ګنې ګرانې پسرلی شولو
ستا له لونګینه چې وږمه راغله

مې به شمه، مې به شمه مې سردار
چرته که په خولې دې ګرانې نه راغله.
۱۶/۸/۱۳۸۲

صبر مې نه شي نور اقرار کومه
یار ته د مینې مې اظهار کومه

که پرې په دار شمه پروا نه کوي
ذکر د نوم به دې په جار کومه

خوله درنه اخلمه که څو ګناه وي
دغه ګناه زه ګناه ګار کومه

ته ترېنه څو وارې یې بنکلی یاره!
څله صفت به د بهار کومه

وايمه لپه کې اوبه که راکړې
هر مازیګر دې انتظار کومه

بیا که مې وژني که پرېږدي مې خلک
د مینې غږ مې په دلدار کومه.
۵/۷/۱۳۸۲

لږه مې نه كړه ماهمه زندگي
ستا په نامه مې ياره كړه زندگي

انگار انگار ، لمبه لمبه سكروټي
له تا بغير مې ياره ده زندگي

لكه سوالگر ماشوم په لاره زما
ستا انتظار كي ياره شوه زندگي

ماته له تا بغير ممكنه نه ده
گرانه اشنا يوه شېبه زندگي

موږ پښتنو تېره جنگونو كې كړه
خپله يوه ، يوه لحظه زندگي.

۱۳۸۲ لوی اخترشپه

زما د زړه خبر ايله دې وكړه
چې يه قربان سره ټپه دې وكړه

زه دې په برنډو كټو پوه نه شومه
انكار دې وكړلو ، كه ښه دې وكړه

زما زړگي دې له گوگلله يوړو
چې ږنگه ږنگه شوې نخره دې وكړه

خلک دې واړه كړل خبر جانانه!
د خلكو مخكې اشاره دې وكړه

زړه به مې وچوي ياره مې به شمه
بلادې واخلمه كه نه دې وكړه

د اتنگو سرخي دې لزياته شوه
ياره چې ما باندي غوسه دې وكړه.

۲/۲/۱۳۸۳

تنهائی می زبگی و خویر صنم راشه
کله کله خو زموره په چم راشه

چی زموره سوې ساندي در په زړه شي
بوشه! تا باندي هم داسې ماتم راشه

زه به سل قدمه ستاپه لوري درشم
خوته گرانې زمالورته قدم راشه

چی مینولره غم پیدا کوي څوک
د هغو په کور خاونده لوی غم راشه

زه سردار خودې همپش در کې ولاړ یم
یو ورځ خیر دی کنه یاره ته هم راشه.

دلته کې مه ودرېږه، شوبه مختوري یاره
د کلي لارده کنه، خلک راگوري یاره

مور مېنان غریبان، خود به څاری کپورته
دا بنگلي، بنگلي خوتل، بنگلاوي پلوري یاره

ذکر پرې کومه مدام، راځني څنگ به شي هېر
ووايه ستاد نامه، دغه څو توري یاره

پرې چې خبر شي خلک، د چا پروا مه کوه
مینه په غټ زړه کېږي، نه په کمزوري یاره

خلک خوبونه کوي، دي ناخبر له غمه
زه شپه رڼه تېروم، شمارمه ستوري یاره

دا بنگلي، بنگلي څرکه! در ځني مې نه کړي
مور یو کمزوري خلک، دوی دي سرزوري یاره.

دخاطر په ليکه

چې نه زړگی یاره نه خوله راکوې
وايه ظالمه راله شه راکوې

څنگه يې ومنمه ته ووايه
له ما زړه وړې ماله يې نه راکوې

زه خوله تا ځنې شراب غواړمه
ولې اشنا! راله اوبه راکوې؟

څه د مياعلي صيب لېونی خو نه يم
چې د خوږو پرځای ترڅه راکوې

نورې بانې دې گرانې نه منمه
داځل به خامخا ته خوله راکوې

۱۲/۴/۱۳۸۰

له يو شعر نه په الهام

له نعمتونو نه د خدای دی کنه
دا پسرلی خو پسرلی دی کنه

له بنایستونو دنیا ډکه ډکه
خوشحال ، خوشحال هر یو سړی دی کنه
ماته گران دي ماته یو دي واپه
دا پېښوری که کابلی دی کنه
ماوې که ورېځو کې سپوږمۍ پټه ده
دا خودې خور په مخ پېکی دی کنه
د تاد مړو سترگو کاته جانانه!
ماته هم ژوند دی هم مرگی دی کنه
له ده نه پام چرته خفه چې نه شې
سردار خو یاره لېونی دی کنه

۱۳۸۱ غویی ۲

زړگى مې گيرد يار په سترگو کې دى
زما تقدير د يار په سترگو کې دى

خوله مې شي گونگه سترگې رږې پاتې
بلا تاثير د يار په سترگو کې دى

زه يې چې بند په بند ترلى يم پرې
هغه ځنځير د يار په سترگو کې دى

زه يې خبر له خپل انجامه کړمه
د ژوند تفسير د يار په سترگو کې دى

اوس يې خلاصون ترېنه سرداره نشته
زړه مې اسير د يار په سترگو کې دى

۱۳۸۲ وری ۱۲

ته چې بنگر و ته ورکړې شپنگ دلبره
قسم دى ما به کړې ملنگ دلبره

دا خواثر ستا د کتو دى گنې
ما نه شراب څېلي، نه بنگ دلبره

د بنار د بنگلو خوى دې واخستلو
لکه موسم بدلوي رنگ دلبره

د دې دنيا دا واره بنگلي، بنگلي
چرته کېدى شي ستا په رنگ دلبره

ستا له بڼايست ستا له بنگلا عاجز دي
دا واره بنگلي غمرنگ دلبره

فقير ملنگ دې لېوني سردار ته
ورکړه د سرو شونډو قلنگ دلبره

۲۲/۲/۱۳۸۳

لکه توتي مینا خبرې کوي
داسې زما اشنا خبرې کوي

دا یو عادت زموږ ملګرو کې دی
چې ترې جدا شې بیا خبرې کوي

بڼه پرې پوهېږو چې هیڅ هم نه کوي
تش په نامه پاچا خبرې کوي

عمل یې ګوره دې ته مه ورګوره
چې په ممبر ملا خبرې کوي

څرک ته به څنګ خلک یاغي نه وایي
چې د بنایست بڼکلا خبرې کوي

۵/۲/۱۳۸۲

سرې سکروټې شي لمبې شي اشنا سترګې
چې د تا په لور کې شي زما سترګې

مېنتوب کې دا عجیب غریب عادت دی
هېڅوک نه ګوري ښه شي بیا سترګې

د هغه هېرول ګران دي په ژوندون کې
چرته یو ځل چې خوږې شي په چا سترګې

په زړګي دې هېڅ اثر نه کا دلبره
که هرڅوله ژړا سرې شي زما سترګې

داسې زر، زر آینه یې ته مه ودرېږه
هسې نه چې در پسې شي د چا سترګې

۲۲/۴/۱۳۸۲ - کابل خیرخانه

ساعت ، ساعت شپبه شپبه پښتانه
کوي يوبل سره جگړه پښتانه

د خیر ته نه دي خود شرکارو ته
تیار له څېر مې دي همه پښتانه

دنیا يې سيل کوي له ورايه گوري
په اور کې وسول ، شول لمبه پښتانه

دې جنگ جگړو دې پردېسی خاونده
بدرنگ ، بدرنگ کړل بنايسته پښتانه

بس د يو څو روپو لپاره مدام
سره يوبل وژني ساده پښتانه

۳۰/۲/۸۳۸۲

له مادي ژوند ، له مادي شور وړی دی
تا چې زموږ له کلي کور وړی دی

شي به لمبې له شنه گودره پورته
جنی له خانه سره اور وړی دی
تا دې د مړو سترگو په مړاوي نظر
ياره زماد زړگي زور وړی دی
تا پسې ډېرو ژړا گانو ياره!
زماد دواړو سترگو تور وړی دی
له ما ارام ، له ما نه خوب جانانه
د تا د شنو بنگړيو شور وړی دی
لکه چې وژني يې په دار يې څړی
سردار يې ستاد عشق په تور وړی دی

* څړی: څړوي

پروا مې نشته د انجام جانانه
مینه کې چا کړې دی پام جانانه
ستا په لیدلو نه لیدلوڅه شي
په مادې پورې دی الزام جانانه
ته مې هم نه شولې شریک د ژوندون
هم دې له مایو پروا ارام جانانه
په مخ دې توري زلفې مه خوروه
خوري مې سکني، سکني ما بنام جانانه
بغير له تانه يې که زه لرمه
شپه ارام دې شي حرام جانانه
د تاد ميني په تور پرېږده چې شم
زه لېونی سردار اعدام جانانه

خوشحالي واره دې پرتا راشي
برخه د تاغم دې په ما راشي
کله چې سترگې ياره پتهې کړمه
تصویر دې سترگو ته زما راشي
ته چې د بل شولې زمانه شولې
وايه نو څنگه به خدا راشي
خومره خدا لره چې خوله جوړوم
هومره مې سترگو ته ژړا راشي
لکه بې روحه تن ته ساه سرداره
کله چې خواله مې اشنا راشي

هم دې سپوږمۍ نه هم له لمر جانانه!
بنايست كې وړې دى لمبر جانانه!

پرېرېده بڼه ډېر چې درته وگورمه
مه بنډوه دکاله ور جانانه!

خه درنه كم شول چې غوسه شوې دومره
وايه زما په تش نظر جانانه!

په ځان دې ډېرې گوتې څله وهې
هسې نه چرته شې نظر جانانه!

ترڅو زړگى دې چې بې لار نه شي
زما زړگى به هم په لار نه شي

تانه بغير يوه شېبه جانانه
دلېونې زړه مې قرار نه شي

پته ترڅو به مينه زړه كې ساتم
مانه خو نور جانانه وار نه شي

ورشه د زړه حال ورله خپله وايه
په خطونه شي په ريار نه شي

همپش دې خوله باندي انكار وي ياره
هېڅ دې په خوله باندي اقرار نه شي

پرې دنيا وال مو شي خبر له مينې
په يره نه كېرې، په ډار نه شي

چي ستا نازونه او ادا وينمه
خپل ورکېده له دې دنيا وينمه

چي سترگي پرانيزمه هيڅ نه وينم
چي سترگي پټي کر مه تا وينمه

په محبت باندي مي لايقين شي
چي درقيب دا ناروا وينمه

زړه به مي څنگه يارانې ته وشي
ياره چي ستا جفا، جفا وينمه

که اتفاق په اتفاق ونه کړي
د پښتنو په کي فنا وينمه

د چا په نام ساقی
راکړه یو جام ساقی

نشه ، نشه مې کړه
یمه نا ارام ساقی

چي شي غمونه مې
لږ څه ارام ساقی

واړه خمونه کړه
تمام ، تمام ساقی

په لېوني سردار
کوه لږ پام ساقی

چې ورتنه وگورم کچه غوندي شي
چې ورتنه نه گورم خفه غوندي شي

زما او ستا دغه خوږه ياران نه
خداي خودې نه کړي چې پيکه غوندي شي

چې سترگو، سترگو کې يوبل ووينو
زه خولا بڼه يم دا خوله غوندي شي

رڼايي هرخوا ته د مخ خوږه شي
چې زلفې لرې کړي ډيوه غوندي شي

چې پابندي پرديدن ولگېږي
مينه نو هغه وخت خوږه غوندي شي

چې دې شېبه سرداره! ونه وينم
هغه شېبه په مالېبه غوندي شي

که هرخو دې لکه غشي برنډ کاته دي
خوبيا هم لکه نبات شکر خواږه دي

چې خفه نه شي بڼه ډېر قدر يې وکړه
نن مې زړه! ديار غمونه مېلمان نه دي

دا سپوږمۍ ده تور و لږو کې ايساره
که پرمخ دې ياره تور زلفان خواږه دي

نور کړي مينه، محبت کړي يو تر بله
دا چې يوبل سره وژني پښتانه دي

د حمزه په پل مې پل ايښی روان يم
که هرخو مې قدمونه لاواږه دي

۳۰/۱۲/۱۳۸۳

زلفي خوري مه پر پرده
توري تيارې مه پر پرده

راله يي وايه اشنا
زړه كي گيلي مه پر پرده

نن يي بي ډېرې وکړه
بياله باني مه پر پرده

تريايه راوړه ساقې
ډکي پيالي مه پر پرده

د يار غمونه مي خوري
ما بي نشي مه پر پرده

۲۲/۸/۱۳۸۳

ماته چي خواږه گوري
کار به راله وگوري

ولي مي خون اخلي ته
ولي راته مړه گوري

يوځاي يي روغ نشته دي
کوم ځاي مي د زړه گوري

لږ خو سر را وباسه
څو به ته له وړه گوري

سترگي خودې شته کنه
حال د سردار نه گوري؟

ته مې يار شه ما دې يار كړه
ليونو كې مې دې شمار كړه

ته مې نه شوې خو ما هسې
زندگي له تانه ځار كړه

همېشه دې په خوله دا وي
همېشه وايې چې وار كړه

ته را نغلي خو ما سترې
ستاد كلي كوڅې لار كړه

چې له حاله مې خبر شې
خدای دې ماغوندي بېمار كړه

خوبنه د زړه وه اشنا، پته نه وه
چاله مې ورکړ لودا پته نه وه

قسم دی سم لکه د اور سپزل كړي
ماله خو ستاد ادا پته نه وه

قاصده! دروغ دې وي گودر كې به وي
هلته خو هېڅ د ليل پته نه وه

له محبت نه وړاندې روغ ومه زه
د لېوتتوب د بلا پته نه وه

کاشکې ډولۍ نه دې رومي مې جنازه پورته شي
خیر که په کلي کې بیا دغه اواز پورته شي

د بېلتانه له ډېره درده، ډېره سوخته یاره!
لکه تنور له سوي زړه نه مې لمبه پورته شي

دا خوشحالي مه بوله، اوج مې د غمونو بوله
چې کله، کله مې له خولې ځنې تپه پورته شي

دا جدایي به مې اخر درځنې مړ کړي یاره
خولې نه یو ورځ به مې د وینو فواره پورته شي

۱۳۸۴ د لوی اختر دریمه شپه

ما باندي څه داسې اثر شوی دی
سترگو نه مې خوب مرور شوی دی

بیا یې څه اورېدي چې مخ اړوي
بیا خدا پرو د چا په خبر شوی دی

دا خود جانان له مخ ریا خېږي
ما ویل گني لمردی سحر شوی دی

نن به درنه خوله اخلم یوازې یې
نن راته دا وخت میسر شوی دی

ستا دغم له لاسه گرانه یاره څرک
دښتو او رغو باندي سر شوی دی

۱۳۸۴ کب ۲۶

خه د حمزه خه د خاطر خواږه دي
زما غزل كي د خيبر خواږه دي

زه خويي فرق هډو كولي نه شم
خلك دل راو هم د بر خواږه دي

هسي پري ځان خو خلك نه وژني خه
دا بنكلي، بنكلي خو كا پر خواږه دي

زما په خوله كي لاتر اوسه پوري
د تاد سرو شونډو د سر خواږه دي

۱۹/کب/۱۳۸۳

خلك به كړي مړه گوره
ستا مړاوي كاته گوره

زړه زما ببي واره شو
سترگو لاندې مه گوره

مړه كاته مې نه دي خوښ
نېغ رالسه راوگوره

ظلم كوه خيړدي خو
حال ته مې هم ته گوره

حال مې د زړه خه پوښتي
خپل زړه ته دې وگوره

۲۱ غوی ۱۳۸۴

له يو شعر نه په الهام
 کاشکې مې زړه پرچا بایللی نه وی
 اوس به زه داسې کړېدلې نه وی

د محبت د مینې زور و کسه نه
 فرهاد به غرچرې کیندلی نه وی

یا چې دا ناز، نخرې یې نه کولی
 یا بڼکلی یار مې دومره بڼکلی نه وی

که یې له پایلې نه خبروی نومما
 مابته د زړه چرې منلی نه وی

زه لېونی سردار به روغ گرځېدی
 که مې زړه پته تا درغلی نه وی

۱۳۸۵ وری ۱۴

د اباسین یوسفزي په لیکه

په ماڅه داسې لېوتوب راشي
 چې غېر دې وگورمه خوب راشي

درپسې ډېرو شوگېرو نه زما
 یاره! په سترگو کې پرسوب راشي

لکه هوسې په لار توپونه وهي
 چې جنکې په پېغلتوب راشي

چې روایات د وصال خنډ نشي
 کاشکې دوران د ماشومتوب راشي

دی د مودو شوگير وهلی سردار
 ستا په زنگون که ورله خوب راشي

۱۳۸۴ مرغومی ۲۰

دغه له نازو ادا جوړه جنی
مه کړه خاوند چې شي ناجوړه جنی

بڼه درته وې مې مازيگر دی کنه
اوس دې دا سره لاسونه مروړه جنی

زما د زړه برج يې را ونړاوه
ده د مندېش امير کروړه جنی

چې لږ زما په حال دې رحم راشي
خداي خودې تا هم کړي ناجوړه جنی

خپله هم سپينه، زړه يې هم درواخله
سمه له واورې نه ده جوړه جنی

۱۳۸۵ زمری ۳۱

د يو شعر په تضمين

نه مې کړې بڼکل نه مې کړې خپل بڼکلیه
لږې د بل شولې د بل بڼکلیه

ته زندگي، ته زندگي يې زما
ته مې اجل ته مې اجل بڼکلیه

په کې به ځان ته خامخا ووينې
که واورې ته زما غزل بڼکلیه

پرې چې په جام د شونډو خوله دې کېږدم
تندې اخیستی يمه جل بڼکلیه

له پښتني حسن دې ځار شه سردار
پښتون پښتون، شپل شپل بڼکلیه

۱۳۸۵ چنگاښ ۲

يو ورځ ضرور به مې په شراروي
زلفي په منځ کي چي دلبراروي

ماڅوروي، ما کپروي ور باندي
رانه اشنا، اشنا نظراروي

په يوه هم جنی ونه درېدلنه
شېبه، شېبه خپله خبراروي

خود به مې زړه نه ويني څاڅي اشنا
چي سره ډولي دي په خيبراروي

لکه د عمر جل وهلي چي وي
سردار جامونه سر په سراروي

۱۳۸۵ غبرگولي ۲

بيا خودا زړه هډو زړگي نه شولو
چي بي له تانه لېوني نه شولو

په څو، څو واري جانان ور تلو
خو زما زړه هډو سپري نه شولو

بلا، بلا خوارې مې وکړله خو
ورځني صبر مې زړگي نه شولو

زما د زړه په جل وهلي دېنسته
باران ونه شولو سپرلي نه شولو

ورك شه د خاورې په خدمت کي چي څوک
د سپېلنو غوندي لوگي نه شولو

۱۳۸۵ تله ۳۰ مه - جلال اباد

محبت دې رالسه دغه مقام راکړې
 چې ساقی رومی له ټولونه جام راکړې
 د مجنون غونډې په کانیو بدرگه شوم
 ستا د چم وگړو دغه انعام راکړې
 شي حرام دې په دې ټوله زندگۍ کې
 که به مالسه ستا غمونو ارام راکړې
 بیا تر مرگه به دې یاره احسان مند یم
 که محفل کې دې نن چرته سلام راکړې
 ځان له غم د گور کفن کوه سرداره!
 د ریبار په خوله یې دغه پیغام راکړې

۱۳۸۵ تله ۲۳

طاقت مې نشي مانسه زر* واپوه
 مانسه دې مېرې سترگې نظر واپوه
 ته څه بیا خیردی که څې څه جانانه!
 خوماد شونډو په کـوثر واپوه
 زما د یار شونډو ته هیڅ دې ساقی
 خموننه واپوه ساغر واپوه
 چرته چې هم ځمه رقیب وینمه
 دا ځل مې خدایه! په دلبر واپوه

۱۳۸۵ غبرگولی ۱۵

*زر: ژر

ته لکه تنکی غوتی تازہ اوسه
تانه خزان لری همپشه اوسه

زه په ژړاگانو باندي مړې بڼه يم
ته له خنداگانو ځنې شنه اوسه

ډکه له خوښيو نه، خوندونو نه
ستا د زندگۍ هره شېبه اوسه

زه به درته دا دعا کومه چې:
ژوند دې د گل نه خو ته غوښته اوسه

يه د لېوني سردار جانانه ته!
لږه خو ولاړه په وعده اوسه

۱۳۸۵ تله ۵

د اباسين يوسفزي پر ليکه

نه دې څه خط نه دې سلام راځي
تشي کوترې ستاله بام راځي

څنگه ته لاړې، څنگ دې فکر وکړ
چې بې له تامله ارام راځي

ستا په خاطر په ميکده کې راله
پرومبې له ټولو ځنې جام راځي

نن مې را ياد شوې، نن ضرور به ماله
د يوه نوي شعر الهام راځي

د يار له خولې قاصد ويل کلي ته
سردار ته وايه! چې په پام راځي

۱۳۸۵ سلواغه ۲۴

ماله زاهد سره ملتيا ونه کړه
شکر دی ما دغه گنا ونه کړه

شېخ د خرقې لاندې جامونه وڅښل
خومايي شاته اقتدا ونه کړه

اوس هم لاوايي چې ما څه کړي دي؟
کومه نادوده دي اشنا ونه کړه

څنگ دي په نورو زه اتبار وکړمه
تا په يوې باندي وفا ونه کړه

چې مې زما جانان زما شي خړکه!
چاراله هم دغه دعا ونه کړه

د ۱۳۸۵ کب ۱۹مه

وکړه دعا سرداره!
چې شې زما سرداره!

ژوند بې له تا سرداره
نشي له ما سرداره!

نن مې په زړه ورپرې
بلا، بلا سرداره!

پام، چې اتبار ونه کړې
دلته په چا سرداره!

د دې ماحول ښکلو کې
نشته وفا سرداره!

چې نه انکار کړي نه اقرار غلی دی
دا څه خبره ده سرکار غلی دی

په دې مالت خدا پرو څه غم تېر شوی
گودر خاموشه دی چينار غلی دی

بنایي مرگي خلاص کړو د ژوند له شره
ژړا یې نه خېژي بیمار غلی دی

څرکه! ناره د انالحق پورته کړه
بلا موده وشوه چې دار غلی دی

د ۱۳۸۵ المریز د کب لومړی

تېره شپه زه په شوگیر باندې کړی کړم
خداى اخته زه په دې څه ډول خواری کړم

بیا زه خیر که عمر تېر په ملنگی کړم
خو چې بنکل دې یو ځل سرې شونډې غوتی کړم

هسې نه چې قد قامت زما بدرنگ دی
محبت کې روستو پاتې غریبی کړم

دا خو ستا له غمه څیرې گړېوان گړم
هسې نه چې دا کارونه له مستی کړم

۱۳۸۶ وري ۱۸ مه

د تېرو شپو مې سحر داسې نه و
پيکه به و خو مگر داسې نه و

دا کوم بدرنگ ورباندې کوډي کړي
دلبر، خو داسې، دلبر داسې نه و

بلا مستي وه، بلا شور و پکې
غلی خاموش، مازيگر داسې نه و

بنار کې به هم جونې اوبوله راځي
خو دا بمبه ده گودر داسې نه و

دا خو په مور باندې ودان شو کنه
گنې پخوا پېښور داسې نه و

۲/۱۲/۲۰۰۷

چې مين شو لېونی شو
سردار اوس ايله سړی شو

ته يې نه شوې، خو دی خپله
له خپل ځان ځنې پردی شو

اوس له خلکو لري گرځي
اوس د غرونو غرځنی شو

ستا غمونو په دې حال کړو
ستا غمو کې لېونی شو

هيڅ په هېڅه په ژړا شي
زړه مې دغومره نری شو

لېونی کېږمه دلداره راشه
مړ شومه مړ له انتظاره راشه

بغیر له تا مې پکې سا ډوډیږي
کلي ته یوځلي خویاره راشه

درنه به هېره شي بنکلاد کابل
یوځل خوته تر ننگرهاره راشه

مونږه دې هم کړی بلا انتظار
دلته خو هم چرې بهاره! راشه

لکه سپوږمۍ له لمر زیا اخلمه
ستا په لیدلو نوې ساه اخلمه

ستا په خاطر ستاد مالت د بنکلو
جانانه! هر وختې بلا اخلمه

تا پرېښودی نشم، خو ستا لپاره
دنيا پرېدمه یاره! تا اخلمه

کله چې هم وځم له کوره سحر
یوځل ضرورد موردعا اخلمه

نور خوبلا ياره! ستري شوي يم
زه له انتظاره ستري شوي يم

پرپرېده چې دې غېږه کې دمه شمه
ځي* راکړه نگاره! ستري شوي يم

زه له دې نه پس کلي ته نه درځم
ډېر پردغه لاره ستري شوي يم

ځمه چرته دښتې ته پنا وړمه
نور له دغه ښاره ستري شوي يم

کله خو هم ياره! څه اقرار وکړه
ستاله دې انکاره ستري شوي يم

*ځي: ځای

څله راگوري څه کول غواړي
جوړ په نظر مې قتلول غواړي

نور دې هم ظلم ته زور ورکړه اشنا
که مې پاگل، پاگل کول غواړي

دا چې په بله رانه مخ اړوي
دا مې زړگي اڅارول غواړي

داسې چې گوري، جوړې څرک جانانه!
له کلي کوره ورکول غواړي

رالہ دے زپہ، رالہ زپگی راکرہ
کہ نہ وی زپہ کی رالہ خئی راکرہ

خوبنہ دے خپلہ خوبس مالہ یارہ
پہ دغہ دوارو کی یوشی راکرہ

کہ لرنشہ شمه او درد می ہیرشی
ساقی پیالہ را، کنڈولی راکرہ

ریہ! جانان کہ رالہ نہ راکوے
مرگ، خومی حق دی، نومرگی راکرہ

۱۱۳۸۲ کب ۱۱

روغ رمیت وی زپہ پہ چغو پہ فریاد شی
چی اشنا می کلہ ہم چرے رایاد شی

ستالہ زلفونہ کاروان د ورمو راوری
ستالہ کلی چی راپورته کلہ باد شی

بہرتہ کپہ ورلہ غمہ دیار راورہ
چی کنڈر کنڈر زپگی می پرے اباد شی

صدقہ بہ دے پہ درکی زندگی کری
کہ قبول دلہونی سردار مراد شی

۳/۵/۲۰۰۸

شبهه حيران شوم چي هغه پرته ده
که نه په مخکې مې ډيوه پرته ده

څنگه جرات وکړمه، خواله درشم
ستا خو په رڼه کې لمبه پرته ده

درزا دې رو کړه زړه چي وينه نه شي
جنی مې غېږه کې ویده پرته ده

د دې محل وگړي ټول ویده شول
خولایوه کړکی ایله پرته ده

۲/۵/۲۰۰۸

زړه دې پوه کړه چې سپری شي
څرکه! نه چې لېونی شي

ته چې راشي خزان لار شي
ته چې راشي نو سپرلی شي

خپل جانان باندي پرېږم
هسي نه رانه پردی شي

ټول غمونه رانه هېر شي
يار چې وځاندي موسکی شي

۱۳۸۷ وری ۱۲

څنگه شمه چې د اور په تاو اوبه شي
داسې هجر کې دې ياره! زما زړه شي

نه په مال باندې مړېږي څوک دنيا کې
نه به وږي د ديدن چرې ماږه شي

چې له ياره مې لاس وانخلي رقيبېه!
گوره! دا به درته بيا چرې ښه نه شي

ستا له غمه سردار ټوله شپه شوگير و
لږ يې سر په زنگون پرېږده چې ويده شي

۱۲/۱/۱۳۸۷

ټپې، ټپې، سندرې دي نغمې دي
ستا خبرې ياره! ستا په شان خوږې دي

دغه ستا د شرابي سترگو کاني دي
راپسې چې اوس د ټولو خلکو خولې دي

دا چې سوی سوی سوی مې له خولې خېږي
دا مې بلې په زرگي باندې لمبې دي

نور خو خدای شته ښکلي ډېر راباندې گران دي
خو بدېږي مې په دې چې بې وعدې دي

زه سردار يې په لومړي نظر نشه کړم
سترگې ستا څه د زړو ميو پيالې دي

۱۳۸۵ لوی اختر لومړۍ ورځ

خومره سوز دی په دې غږ کې خومره ساز دی
دا د کوم یو لېونې د زړه آواز دی

چې منزل ته رسېده یې هېڅو نشته
دا منزل د عشق څه دور و دراز دی

دا منم چې بڼکلي ډیر دي په دنیا کې
خو جانان مې په دې ټولو کې ممتاز دی

دا چې تل راته نه، نه کوي جانانه!
دا دې قصد دی او که نه دغه دې ناز دی؟

خدای خبر چې دا انجام به یې لاشه وي
لېوتتوب د محبت چې بیا اغاز دی
۱۲/۵/۲۰۰۸

غواړمه چې هېر دې کړم، خو نه کېږي
گورو به اشنا چې روستو څه کېږي

څه وکړم مجبور یم گنې هر وختې
یاره! ستا لیدلو ته مې زړه کېږي

بڼه دی چې په کلي کې گودر لرو
بڼه دی چې زموږ پکې کاته کېږي

زه خودې نور سترې انتظار کړمه
وايه کنه کله دې راتله کېږي

هسې نه چې یخ مې درنه ووهي
پتې مې کړه اشنا زما ساړه کېږي
۱۸/۲/۲۰۰۸

شونڊي يي غلي دي نظر خاموشه
خداي خبر وٺي دي دلبر خاموشه

ته چي له كلي ځيني تللي يي نو
كلي خاموشه دي، گودر خاموشه

داسي چي ستا ظلم جاري وي اشنا
يو ورځ به شي مې زړه ځيگر خاموشه

خدا پرو د چا سترگو سپرو وواهه
داسي خونه و مازيگر خاموشه

ستا بيلتانه په دغه رنځ اخته كړي
سردار گرځيږي اوس اكثر خاموشه

۸/۷/۲۰۰۸

منمه اور به په شېبه لگيږي
خوپه وژويي زمانه لگيږي

لكه تيركش دي بانه داسي ياره
رسا رسا په نشانه لگيږي

ستا د وړي خولگي خبري اشنا
په ما خوري لكه تپه لگيږي

هر وختي شنه جوړه كي گرځه كلي
تاسره دغه جوړه بنه لگيږي

۱۳۸۵ لړم ۱۵

کاشکې په خوله مې وی زرگی لېونی
اوس به زه نه وی لېونی، لېونی

ستا انتظار کې اشنا ستا نه مخکې
هسې نه را نشي مرگی لېونی

چا سره خپل کوټه نصیب بدل کړم
څه سره ووهم تندی لېونی

دا پېرزوینه هم د تاده اشنا
چې راته وایي هر سړی لېونی

جانان مې پرې پر غاړه ناخلي وایي
سردار خو و، سردار خودی لېونی

له یوه شعر نه په الهام

څو که کړم خواري، راله خوب نه راځي
وه سردارولي، راله خوب نه راځي

زه به بود اتوب کې ربه څه کوم
لاخوده ځواني، راله خوب نه راځي

ستا د بېلتانه د غم له لاسه زه
گرځم سودايي، راله خوب نه راځي

ورځ هم زه تمامه وينه تېره کړم
شپې تر سبايي، راله خوب نه راځي

راشه چې له غم ځنې دې خلاص شمه
وي چې تنه ايي، راله خوب نه راځي

25/11/2008

بری یې نشته ناکامیږي سړی
مینځه کې هر وخت بدنامیږي سړی

د دغه وخت پر بنکلو، بنکلو باندي
بد به کوي چې مینځی سړی

زما که اورئ سره ښه مه کوی
ښه سریتوب کې خرابیږي سړی

په دغه ورځو کې کابل ته مه ځئ
چاراله وې پکې وړاندیږي سړی

وخته لوټ شوی وي په دغه ښار کې
څو چې په ځان باندي پوهیږي سړی

منمه ډېر دي خو توپیر یې گران دی
سړي نه ډېرو کې ورکېږي سړی
26/11/2008

توري پای ته رسي ثانه رسي
دې باندي، خو سه زمانه رسي

څو که دوی ځانونه خدايان گڼي
وايي دي، خوتاه الله نه رسي

شپه چې د چا گور کې مقرره وي
هغه له بېگاتر سبانه رسي

کوډ بار حقيقت دی بې منزله وي
سرتنه هيڅ يو کار په خطانه رسي

9/11/2008

توڪل په خداي ڪڙه راشه
بانه يوشى ڪڙه راشه

په ما بهار راوله
په ما سپرلى ڪڙه راشه

ياخومى روغ او يامى
سم لپونى ڪڙه راشه

بى تانه مرمه اشنا
تم مى مرگى ڪڙه راشه

خوله مې خوره ڪڙه راشه
ماته تويه ڪڙه راشه

ژوند ڪي يوخل خوياره!
وعده پوره ڪڙه راشه

د رقيب انوخونى
لمبه لمبه ڪڙه راشه

زړه مې بنه ڪڙي په تا
ځان رانگار ڪڙه راشه

بى تا نيمگري سردار
خولر پوره ڪڙه راشه

په زړگي مې څه نړی شانې درد راشي
چې جانان راځنې کله هم جدا شي

خدای خبر که مې بیا دغه خوب رښتیا شي
لېونی په ژوندانه که بیا زما شي
هره شپه زه په دې هڅه په دې هاند یم
چې مې سترگې سره ورشي خو سبا شي
ماته لازه څوک را وټیایې ملگرو
څنگه وکړمه جانان چې مې پخلا شي
هسې زېب دې په سرکو شونډو موسکا کړي
لکه بوتې کې تازه گلونه وا شي
ته مې لاس په لاس کې واخله چې جانانه!
رقیبان مو په لیدلو ورخطا شي
بیا به څه کړو بیا به څه کېږي سرداره!
که له مینې مو خبره دا دنیا شي؟

دا دې ماته غوړولی جوړې دام دی؟
چې خور کړی دې په مخ د زلفولام دی

دا مې ستا د نامه توري پکې نغښتي
ځکه خوږ مې تر شکرو هم کلام دی

هیڅ خلاصی د پښتنو ورځنې نه شي
غوړبدلی ورته هره لاز کې دام دی

خود غزل به مې له شر او شوره ډک وي
چې اخیستی مې پایزېبو نه الهام دی

خدای خبر که ترېنه روغ شمه سرداره!
نرېبدلی مې د زړه د خونې بام دی

۲۰۰۸، ۱۳، ۳۱

بنه دی چي بيا دي راله نه ونه کړه
بنه دی چي زړه زمالمبه ونه کړه

ته راله تل بلاگيلې کوي، خو
مادرته ژوند کې هم يوه ونه کړه

ستا په سپېره خولگۍ کې نه ناسته ده
کله دي هم جانانه! بنه ونه کړه

مدام وعده راله د بيارا کوي
چري دي نغده اراده ونه کړه

دا مي جانان راسره نه وخرکه!
ځکه دي سرختر مزه ونه کړه

۲۳/۵/۲۰۰۸

نن مي دي زړه گني خطا ونه کړه؟
چي په راتلويي درزېدا ونه کړه

بنه يي ليدمه چي يي در کي پروت يم
خويار له کبره څه پروا ونه کړه

د زړه خبره موپه زړه پاتي شوه
يار هم ونه کړله، هم ما ونه کړه

نن په محفل کې سره ويل يارانو
سردار غزل کې څه بلا ونه کړه؟

۲۰۰۸، ۱۲، ۲۹

ته قبوله مې دعا کړې
بېرته یار ربه! زما کړې

دا غوتې شولې گلونه
که جانان مې شونډې وا کړې

زه پرې خوښ یم، خوښه ستا چې
اوس دعا او که ښه کړې

دا اویسه د ژوندانه وې
که دې شونډې خوله کې را کړې؟

22/12/2008

داسې چې شور دې پایزونه کوي
زړگی به خود زما ټوپونه کوي

ما ترېنه ساته چې ما ونه وژني
قاتلې سترگې دې مرگونه کوي

زما وژلوته یې ایښې جوړې؟
داسې چې دا اشارتونه کوي

زه یې له غمه شپه رڼه تېره کړم
خو یار بې غمه خپل خوبونه کوي

نور سره یو شول، سره غاړې وتل
پښتانه خپلو کې مرگونه کوي

د ۱۳۸۵ کال غبرگولي ۵ مه

خون به مې واخلي خونخوړې سترگې
واړوه مانه دې لمبې سترگې

مه شه بې تانه تر سهاره پورې
يوه شېبه كه شي ويدې سترگې

خداى دې زموږ مينې ته خير راپېښ كړي
د چم مالت شوې راپسې سترگې

خدايږو چې ماله هم ژړا راولي
كله چې هم وينم لمدي سترگې

تا كړو ناوخته گنې ستا لپاره
خرکه! تر دېره غړېدي سترگې

۱۳۸۷ لېنډى ۲۴ مه

دا ژوند مې خواله راغى كه مرگى راغلى دى
له دېرې مودې وروسته څوك سپرى راغلى دى

ويل دې چې سپرلى شي نو په بېرته به راځې
راځه كنه جانانه پسرلى راغلى دى

ليدو باندې مې كلي كې وړو چغې شروع كړې
هلى، راشى، راځى چې لېونى راغلى دى

نن بيا خدايزده د چا كمبخت كورگى به وړانوي
نن بيا زموږه كلي ته مرگى راغلى دى

موده وشوه چې هيڅ يې زه له حاله خبر نه يم
نه خط د جانان راغى او نه دى راغلى دى

خومره چي د بيري شات خواره لگي
دي نه دي هم زيات ياره کاته لگي

زه پري لکه گل هسي تازه شمه
بوي يي د راتلو چي پر ما ولگي

نور هم بلا بنکلي بنکلي شته دي خو
خه وکر مه، تا سره مي زړه لگي

تا چي له رقيب سره وگورم
سوي مي په دي سوي لپمانه لگي

دغه عادت بس دي ياره! ورک که نور
ستا دي ((نه)) او ((نه)) سره مي نه لگي

له يوي هندي سندرې نه په الهام

خومره بنه کار مي وکړ
تاله اظهار مي وکړ

نور مي په وس کي نه دي
دپر انتظار مي وکړ

سبا راخي به جانان
دگوتو شمار مي وکړ

خان له دوکه مي ورکړه
په تا اعتبار مي وکړ

نیمگری غزلی

د باز محمد عابد په لیکه
د بنگړو شپږنگ د رباب ترنگ غواړي
زما زپگی د سترگو جنګ غواړي
دغه ساده دا لپونۍ زپگی مې
له مانه تل د جانان څنګ غواړي
د تاپه درکې دې ولاړ جانان ه!
سردار د سرو شونډو قلنګ غواړي

تہ چي مي اشنا شولي جانان شولي
خوڙ لڪه ايمان ته په ايمان شولي

ناس ته دي دنيا ڪلو سره وڪڙ لاه
يه زڙگيه! وه زڙگيه! وراڻ شولي

ڪڍه در لاه غم چي ديار راور لاه
بنايي چي زڙگيه بيا ودان شولي

۲/۱/۱۳۸۴

يوه ورخ به مي دا زڙه راله ڪار گوري
بنه پوهيڙم ستا ڪاهه راله ڪار گوري

بنڪته بني دي سترگي پام چي پورته نه ڪڙي
گني ياره! ستا بانه راله ڪار گوري

يوه ورخ به د منصور غوندي په دار شم
يوه ورخ به مي دا خوله راله ڪار گوري

۲۰ ۱۳۸۵ تله

سَاه مې سوره ده زړه مې رپي، شيمه پاتې نه ده
زړه کې مې ستا د غموزور حوصله پاتې نه ده

دغه چې نه راځي له ماسره زياتې کوي يار
که نه د نه راتلوي يې هيڅ بهانه پاتې نه ده

بغير له تانه مې ژوندون پيکه، پيکه دی اشنا
بغير له تانه مې ژوندون کې مزه پاتې نه ده

۱۳۸۵ وږی ۳

نه غواړمه نور څه ترېنه نه غواړم
خدای ځنې یو موټی پښتانه غواړم

دغه مې ارمان دی چې یو ځای شو موږ
دا د جبر کرښه وړاندېده غواړم

جنگ له دغه کلي ورکېده غواړم
سوله امن دلته کې راتله غواړم

۱۳۸۲ کب ۱۱

خند يې وکړلو منمه، خو بيا هم راغی
شکر، شکر چې په بېرته مې صنم راغی

جوړې مرمه چې په سترگو مې له واره
ستا له تلو سره تياره او تورتم راغی

چرته هسې يې هم ياد نه کړې جانانه!
تگ دې ووي او په سترگو کې مې نم راغی

په وينه خوي يې څه کړې چې خوبو ته نه راځي
نو څنکه به مې اوښکې سترغلو ته نه راځي

الله دې ورته خیر کړي چې مې څه په جانان وشول
دا ډېره موده کېږي چې او بو ته نه راځي

گرېوان به ورله څيرې تر لمن کړمه، خو دا
افسوس چې دا بېلتون زما لاسو ته نه راځي
۱۳۸۲ مرغومی ۱۹

تا رانه هله اشنا وارولي
چي دي دنيا سترگي را وارولي

سترگو مي ستاد سترگو تاب رانه وږ
خکه مي گراني له تا وارولي

تا چي زلفانو سره لويي کړلي
بڼه شوه چي خدای په بلا وارولي

نه مي څوڅو خپل دي پکي، نه مي رقيب دي
بنار دي جانانه! بلا، بلا عجيب دي

دلته د چا، چا قواره ولولمه
دلته مي څوڅو زړگي ته دومره قريب دي

هغه چي مينه وه، هغه جنون و
دغه هجران سرداره! دا مي نصيب دي

۱۳۸۵ لړم ۱۵

شونډو نه چي څکه د اشنا کوم
شکر مسلمان یم، بسم الله کوم

ته به يې دروغ گڼي منمه خو
زه در سره مينه په رښتيا کوم

داسې د رقيب مخکې مې مه رته
دا يوه غوښتنه زه له تا کوم

۱۳۸۵ غبرگولی ۱۵

بد به یمه ياره او که بنه به یم
څه به یمه ستا په نظر څه به یم

تل مې په زرگي باندي ورېږي ته
خدای خبر که ياره ستا په زړه به یم

يو ځل خو مې خیردی خواله راشه ته
څو به ستا يادونه وي او زه به یم

۲۹/۱۰/۱۳۸۳

سکینی ما بنام دی گلې، څه بېرته کورته درومه
په ما الزام دی گلې، څه بېرته کورته درومه

د پښتنو کلي کې، مینه ممکنه نه ده
مرگ یې انجام دی گلې، څه بېرته کورته درومه

په لوڅو پښو باندې مزل دی په ازغنه لاره
عشق نا ارام دی گلې، څه بېرته کورته درومه

۲۱/۱۰/۱۳۸۳

بلا دې واخلمه بلا مازیگر
وم دې په تمه تر قضا مازیگر

د کلي لاز ور لسه څارمه څکه
راله نېټه ایښي اشنا مازیگر

ښه راله وگوره دیدن مې وکړه
خدا پر و که راشي داسې بیا مازیگر

۲۷/۱۰/۱۳۸۳

ڪوم چي ڪله خبري هسي
راخي مي خولي ته سنڌري هسي

شولي زلمي، شونڊي دي توري شوي
لڪه گورگوري، گورگوري هسي

مشر ڪورونه، ڪورونه جو ڪرل
گرخي بي وسه، سوالگري هسي

۸/۱۱/۱۳۸۳

نوبه خود په دوزخي باندي ياد پري
پنستانه چي په پنستو باندي شرم پري

پنستانه هم خه عجيبه مپني دي
ورونه وڙني خو پردو باندي زور پري

يو ڪي بقا يو ڪي فنا د پنستوده
يا يو ڪي به دا قوم يا به ورڪي پري

۷/۱۱/۱۳۸۳

خه درکړمه وايه اشنا خه لرم
خوار غريب سړی يمه هېڅ نه لرم

ته يې که منې نوله تا څار اشنا
ډک له مينې، مينې، مينې زړه لرم

هسې که بېلېرې گرانې خیردی خو
توان دي د خپگان جانانه نه لرم

شېبه له مانه سترگې مه اړوه
خیردی جانانه سترگې مه اړوه

ژوند مې د تا مړ او کتو کې نغښتی
مړم بې له تانه سترگې مه اړوه

په ما شېبې د ځنکدن دلبره
چې شي اسانه سترگې مه اړوه

یواځې سترگو مې نه زما زړگي ژړلي
در پسي ډېر جانانه ما لېوني ژړلي

دلته په هر مالت کې غم تېر شوی
دلته دې هر یوه سړي ژړلي

ستا بېلتانه کې ما سردار لېوني
بلا، بلا مازيگري ژړلي

خواله مې چې کله هم هغه راځي
ما باندي نازکه شان خوله راځي

غم له دې زه دومره هم خفه نه يم
کور له د پښتون مدام مېلمه راځي

دغومره نو ژر مایوسه کېږه مه
ژوند کې خواشنا سره توده راځي

توتی

اوس به نوزه او جانان خه پلمه کړو
چې گودر نشته دی چینار نشته دی
دلته مودې وشوې خزان دېره دی
دلته مودې وشوې بهار نشته دی
راځه د بنکلو مینه پرېږده اشنا
زره په دوی باندي اتبار نشته دی
هغوی به څنگ سپرلي ته وځندېږي
د چا چې ورور د چا چې پلار نشته دی
د خدای خاطر وکره جانانه راشه
ماکې نوروس د انتظار نشته دی
یا خو جانان باندي اثر نه کوي
یا خوزما غریب ازار نشته دی
خلاص به شې یاره ترې سودا مه کوه
یو ورځ به واورې چې سردار نشته دی

۲۰/۴/۱۳۷۷

ستا يادونه تـرې زركـي
زما زره رينه چينه ده

نيم زرگي مې پسې نشته
لېـونى رانه خفه ده

شنه لوگي ترې پورته کېږي
زره زما کـرې لمبه ده

رڼه کړې مې ستا ياد کې
ياره ستورو سره شپه ده

دغه څو تکي چې لولئ
دا زما د ژوند کيسه ده

ما سردار ده خپله کړې
لار غزل کې د حمزه ده

۲۱/۱۲/۱۳۸۳

خداى ته زما دغه دعاده ياره!
حسن دې گل شه خوته گل چې نه شي

د چا د غيرو خبرو نه منې
دومره ساده دومره پاگل چې نه شي

ياره! د بنار د خلکورنگ واخلې
لکه موسم بدل، بدل چې نه شي

په ما کې تاب هسې هم پاتې نه دى
سترگې دې واړوه قاتل چې نه شي

دغه بڼپرا به درته كوم سرداره!
چې زما نه شولې د بل چې نه شي

۱۳۸۴ کب ۲۷

خدا پرو که څوک راباندې اوبښکې توی کړي
زه د بي کسه سړي مړی يم

رانه جلال او جمال دواړه لزل
زه د افغان د کاله غړی يم
ته مې تکميل يې خواله راشه زما
بغير له تا ياره نيمگړی يم
چې دې نړۍ کې دي تر ټولو وستو
زه د يوداسې قام وگړی يم
د وخت حالات که مې لږ پرېږدي ارام
زه راشين کېږم، زه زړی يم
زه مخکې ښکلی وم، بدرنگ خونه وم
زه په دې رنگ حالاتو کړی يم
خاونده! ته مې مدد گار شې گنې
لکه خسړی اوبو وړی يم

۱۳۸۵ غويي ۲۰مه

کله که هم زه څه خبره کوم
نامه مې ستا د ژبې سر ته راځي

صبر مې خلاص شو گلې راشه کنه
اوبښکې ترڅو به مې ټټر ته راځي

څو انتظار به کوم څو پورې زه
څه وخت به دا لېونی ورت ته راځي

تانه غمونه دې هم ښه دي اشنا
کله نا کله، خو چکر ته راځي

هرڅه کې وينمه سردار لېونی
هرڅه کې دی زما نظر ته راځي

ستا په محبت کي مې
هسي نوم بد نام شولو

ته مې په لاس راغلي
عمر مې تمام شولو

خيري گرېوان گرځمه
دغه مې انجام شولو

پوري په ما ستاد عشق
تور شولو الزام شولو

عشق کي دي سردار اشنا
لاړلوانا کام شولو

۱۳۸۴ زمری ۲۶

ستا کتوپه زړه سوری کړم
ستا کاته راته بڼه نه شول

تېرو بېر مې له زړگي نه
ياره ستا غني بانه شول

ستا غمونو کي جانانه!
تول هډونه مې وراسته شول

جوړي مرمه چي ياران مې
داسي يو، يورا په زړه شول

تا به ما ته جوړ کاته چي
خلک تاته په کاته شول

يو دې زه له غمه وينم
نور تمام خلک ويده شول

۱۳۸۵ تله ۲۰

دا ځل مې زړه دې چې د يار پشانې وژاړمه
گوندي که دې لکه زما پخلا کوو ته راشي

بڼه دې چې څوک خويې زموږ کوڅه کې اوسي چې دا
د هغو خلکو په پلمه زما ليدو ته راشي

زه يې د يوې شېبې وس نه لرم، خو غم د جانان
راشي زما په زړه کې واړوي مودو ته راشي

ورله گرېوان به تر لمنې څيرې، څيرې کړمه
دغه رقيب او دا بيلتون که مې پنجو ته راشي

د ۱۳۸۵ کب ۹مه

بيا زندگي خدايه! زه نه غواړمه
بس دې يو ځل مې دا گنا کړې ده

ورځم د يار کوڅه کې ساه ورکوم
نن مې د زړه سره سلا کړې ده
چې مې زما جانان زمانه شولو
بنايي چې چا راته بڼه کړې ده
هسي زاهد به مې کافر بولي خو
ما په هر گوت کې بسم الله کړې ده
د مينې جنگ کې بری وړم به ضرور
دا ځل مې مور راته دعا کړې ده
ما د حمزه په پلونو پل ايښی دی
ما پيروي د خپل بابا کړې ده
گوته په خوله به دې ياران شي درته
خرکه! غزل کې دې بلا کړې ده

د ۱۳۸۵ لمریز کال آخره شپه

زه دې په زړه کې څومره ځی لرمه
دغه سودا زه لېوونی لرمه؟

ستا مینتوب له ټولولرې کړمه
گنې زه خپل لرم، پردی لرمه

بڼه دی دیدن ته مې د بڼکلي جانان
گودر لرم، مازيگری لرمه

خیردی که تا یوازي پرېښودمه
زما هم خدای شته، زه هم خدای لرمه

۱۳۸۲/مرغومی ۲مه

ستا لیدو باندې مې خولې نه توري تښتي
لکه وور ماشوم خبرو کې بندېرم

لکه واوره چې د لمر په تاو ویلېږي
داسې زه دې بېلتانه کې ویلې کېرم

دامنه چې مې نه شوې، خو جانانه!
دا منې به چې په نوم دې زه یادېرم

لکه خوار مزدور د اوږې په گرمۍ کې
داسې زه پخپلو اوښکو کې لمبېرم

دغه هسې تصنع ده اصل نه دی
دا چې یاره! د دنیا مخکې خندېرم

۱۳۸۲ کب ۱۱

ته راله خير نينبرا كوه، خوياره!
زه به همبش درله دعا كومه

پام چي خوري زلفي راتولي نه كرې
نن دي همدا سي تماشا كومه

ته زه منم چي جفاگاني كوي
خوزه به تا سره وفا كومه

چي مي له غم دنيا خبره نشي
زه په ژرا كي هم خدا كومه

۱/۲/۱۳۸۷

ته چي نه يي، نوزما هم مزه نه وي
ته چي راشي، نوزرگي ته سكون راشي

هغه هم به زما مينې ته حيران شي
كه دنيا ته چري بېرته مجنون راشي

لكه وور ماشوم مي زړه راته ژرېږي
ستا له تلو سره پرې داسې جنون راشي

زړه مي غواړي چي يي زړه ته رانږدې كړم
كله هم چي چري مخ ته پښتون راشي

۷/۲/۲۰۰۸

خزان وهلي یم نیمزالی گل یم
زه د بهار په تمه شپي تېروم

زه لېونی په خپل ژوندون تنگ شوی
ستاد اقرار په تمه شپي تېروم

چي يې په خيال خاطر کي هم نه راځم
د داسي يار په تمه شپي تېروم

۲۰/۲/۱۳۸۴

د یوچا ژړا په تاثر

ته چې خاندې نوزه هم له خدا شین یم
ته چې وژاړې نو مال له ژړا راشي

که هرڅو یې زه بېرته ته جوړوم
خو په خوله مې درته یاره! دعا راشي

زه څه خیر که پرې اخته یمه جانانه!
خو خدای مه کره چې غمونه په تا راشي

۲۰/۵/۲۰۰۸

د يو چا خدا په تاثر

زه ځه خيړ دى كه له غمه ځنې مرمه
خو ته ياره! خدا گانې خوشحالي كړه

دا د بنكلو وظيفه ده، دا يې كار دى
ته هم گلې! وفا پرې بې وفايي كړه

اوس كړېره، اوس ژرېره لېونيه!
تا ته چا وي چې د بنكلو دلداري كړه
۲۲/۵/۲۰۰۸

زما خو ستا هېرېده وس كې نه دي
كاش كې مې ته له زړه بهر كړې ياره!

لكه چې زما د قتلولو اراده دې كړې
دا چې په مړو سترگو نظر كړې ياره!

اور شي راپورې چې رقيب ته كله
دا سپين مړوند په لاس كې وركړې ياره!
۲۲/۵/۲۰۰۸

ڄلھه يي ڪاڻو باندي وٺي ڇڪه
درتھ بهه وڪاندي ازار لڀوني

خواله يو ڄل پڻه راوڪره گني
ڪري بهه مڀ ياره! انتظار لڀوني

لاڙو ميا علي صيب ڪي يي وٺو
مينه ڪي ستا شولو سردار لڀوني
۱۳۸۵ غيرگولي ۲مه

چي ستا ڄواني ته گورم
ميوته زرهه مڀ ڪڀري

توبه مڀ ڪڀري منم
خوصبر نه مڀ ڪڀري

غڀر ڪي مڀ پتي ڪره گلي
ساره، ساره مڀ ڪڀري
۱۳۸۵ غويي ۲۸مه

ما لڳوڻي به ڪري ڏي خداي لڳاره
دومرهه په زير لڳوڻي مه راگوره

خلك شڪي دي هسي پوه چي نه شي
هر وختي ته له بلي مه راگوره

زه لڳوڻي سردار يسي تاب نه لرم
داسي په برندو جني مه راگوره

۱۳۸۵ غويي ۲۸ مه

ژوند ڪي په تا جانانه
سره توده رامه شه

چي شم جدا له تانه
داسي شهبه رامه شه

زه خيري دي مري دي شم خو
په تا خوله رامه شه

۲۰/۲/۱۳۸۴

خلک به هرڅه هرڅه بولي مينه
خوماته اور ماته لمبه بنکاري
راسره نشته دی جانان ملگرو
ځکه دا سراختر پیکه بنکاري
لکه شبنم وي ياره گلوباندي
داسې په مخ دي مړه خوله بنکاري
۱۳۸۳ کوچنی اختر

څه وخت به راځي پته يې نه لگي
خدايږو چې کوم ځای مې دلبر پرېوتو
وخت دانه دانه کړلو پښتون غريب
څه ترېنه لږ پاتي، څه بر پرېوتو
هسې به ظاهر خلکو ته هېڅ نه وي
اصل کې رشاد* لکه غر پرېوتو

*: موخه ترې اروا بناد علامه رشاد دی

تا راله مینې نه انکار چې وکړو
زما ویلو ته نوڅه پاتې شول

ته یې له ماسره چې ولیدلې
رقیبان ټول گوته په خوله پاتې شول

ژوند کې مې یو ارمان پوره نه شولو
ټول ارمانونه مې په زړه پاتې شول
۱۳۸۵ لړم ۱۵

اور به دې چم کلي ته پورې کړې ته
نور داسې شوڅه داسې شنکه مه څه

زړه به یې وچوي گرانې خیردی کنه
دلېوني سردار له څنگه مه څه

ته چې موسکې شي او مړه، مړه وگورې
زما ژوندون سپرلی، سپرلی شي یاره

څه شي، که دې زما په شونډو ووايه
چپه د شونډو کنډولی شي یاره

راڻه ڀو وړخ خو چرته هو هم وکړه
هر وختې نه هم گرانې خوند نه کوي

چې ښې دې وس د پوره کولو* نشته
تښه وعده هم گرانې خوند نه کوي
*پېښورۍ اصطلاح

منم پرې کبر کړې غرور کوي خو
مه کړه خاوند چې درته اور شه حسن

که په دعا باندي مې ياره کړې
لا دې سپوا شه لادې نور شه حسن

شبنم وينځلي گل نه گرانه ياره
بنايسته، بنايسته يې، بنکلی يې ته

لږ خوڅه وايه زړه مې چوي جانانه
څنگه خاموش يې څنگه غلی يې ته

پام پرې کوه خیر دی ماشوم دی ياره
له ما بېلېرې زړه له تا سره ځي

ستا د بېلتون له لاسه گرانه ياره
د زړگي وينې مې ژړا سره ځي

وس يې په ما کې هېڅ د زغم نشته دی
رډ کاته که مې ديار که د اغيار وي

روغ رمت شي چې ته ماته په خدا شي
زړه مې څو که د مودو مودو بېمار وي

بيا مې نه خوب وي نه ارام او سکون
خوږه ياره د تا ياد چې کله راشي

ستا د زلفو خوشبويي ځان سره راوړي
ستا له لورې گراني باد چې کله راشي

بنکار ځنې سترگې يې زما په لور کړې کړې
بنايي بيا لکه چې بنکار زما د زړه کړي

مې خواران چې شراب وڅښي نو نشه شي
ما نشه ديار دمرو سترگو کاته کړي

د محبت په اور ستي زړه ته مې
شېبه ارام شېبه قرار وېښه

له تابه نه غواړي نور خوله جانانه
خير دی همدا ځلې سردار وېښه

تاب مې زړگۍ نه لري
تاته درکتۍ نه شم

دېر ظلم ستم مه کړه
نه چې لېونۍ نه شم

تالته چې وگورمه
شي مې او تر زړگۍ وتی

رانسه دې غواړي خولگی
غواړي مې ش زړگۍ وتی

تاباندې ښکلې ده دنیا جانانه
بغیر له تادینا بدرنگه ښکاري

په خوله ویل خوڅه مهمه نه ده
د زړه حالت د مخ له رنگه ښکاري

په تا اوړي په ما کېږي
د خولگی و زکاتونه

ستاد سرو شونډو لذت ته
هېڅ دې هېڅ دې شرا بونه

مخ ته پلودي گلې سم ونيسه
دچا بدرنگو سترگو بنکار نه شي

هوا سره ده سيلی لگي ياره
په خان دي پام کړه چې بيمار نه شي

زړه به دي يخ شي او که نه ووايه
چې شي مې پورته جنازه ووايه؟

ورباندي خوله خودې څه نه ماتېږي
د «نه» پر ځای جانانه! «نه» ووايه

دا چې شپه روستو هېتکي مې نيسي
دا به په زړه د چا ورپر مه زه

ته که ديوه يې رڼاگانې کوې
خود پتنگ هسې سوز پر مه زه

زما پخپل نصيب کې خوند نشته دی
ځکه له تانه څه گيله نه لرم

د ژوند اميد مې له پخوانه، نه و
خود مرگي هم حوصله نه لرم

دا به د چا سترگې که نېپرې به وي؟
زه چې يې له ياره جدا کړې يم

ما دې تل په شونډو موسکا غوښتې خو
تا ياره! همېش په ژړا کړې يم
۳/۵/۲۰۰۸

دغه چې اوس لکه پردی، تېره شوه
يو وخت همدغې به زه زړه گنېلم

دوست، خو څه خیر ملگرو څوک د چا دی
دې خو د نېمن هم زه ونه گنېلم

لکه د پانیو منځ کې گل هسې
زېب کوي گلې دومره بڼه په لویته کې

شه د پاریس جونې لوگي ورځنې
خومره بڼه بڼکاري پښتنه په لویته کې

ما خودې مینه کې دنیا پرېښوده
ستا دې په ځان دغه اتبار دی که نه؟

راله دې حال د زړگي ووايه ته
ما غوندې ستا هم بې قرار دی که نه؟

بنگري دي مه شرنگوه، مه خوځوه
جوړوي شور، جوړوي شور جانانه!

اوس گوزاره دلته کي گرانه شوله
خبر په مور شو کلي کور جانانه!

څرکه! که غزل دي اشنا واورې، نو
خپله به هم ځانته بڼه حيرانه شي

تا خويي بلا ستاينه کړې ده
مه شه که رقيب دي پښېمانه شي

څلوريزي

بې څه مې مه لېږه يو څه خوراکېه
که زړگي نه راکوې خوله خوراکېه

شراب د شونډو که دې نه راکوې
خیردی په لپه کې اوبه خوراکېه

نه کېږي جانانه هېڅ څه نه کېږي
خوله که راله راکړې وايه څه کېږي

څو که زه د صبر تعویذ وکړمه
هومره مې يې سرو شونډو ته زړه کېږي

۱۷/۱/۱۳۸۴

نوی ژوندون راکوي ساه راکوي
کله چې يار خوله په خندا راکوي

ساقی د تا منت په څه واخلمه
شراب د شونډو چې اشنا راکوي

له شوره ډکه له مستی ډکه ده
له څومره تاوه لېونی ډکه ده

سرور سرور، نشه نشه ده پکې
گرانې له هر څه دې خولگی ډکه ده

خوک یې په څه، خوک یې په څه ماتوي
سردار روژه د یار په خوله ماتوي

له بنکلو پام څرکه گیله ونه کړې
بنکلي خوتل د خلکو زړه ماتوي

گلاب، نرگس، لاله، غاتول گلونه
هېڅ دې رخسار ته دي دا تپول گلونه

ته له همه واړو یې بنکلی یاره
خوله دنیا کړمه را تپول گلونه

دا چې ته زلفې په رخسار جوړوې
خدا یې وچې ماته ترېنه دار جوړوې

ته په نری، نری، موسکا جانانه
زما په زړه کې نری، لار جوړوې

ته وا توتي کړي یا مینا خبرې
داسې خوږې دي یاره ستا خبرې

لکه تپه لکه سندرې یاره
داسې دې بڼې لگي په ما خبرې

چې درقيب مخکې اشنا دې ووې
دا دې له دروغو که رينستيا دې ووې

شونډې دې ورپېدې پوه نه شومه
بنسپرا دې وکړه که دعا دې ووې

يار چې کله، کله راله وگوري
زړه مې ځان له ځای د پتېده گوري

سترگو ته دې ووايه چې تيتي شي
نه چې راله کار جانانه وگوري

کور مولرې لار اوږده شوه، دیدن گران شو
بېل مو کلی هم کوڅه شوه، دیدن گران شو

مخکې بنه و څوک خبر نه وو جانانه
اوس خبر دنیا همه شوه، دیدن گران شو

له تاقریان شه له تاخار زما زړگی
پام کوه پام نه کړې اخار زما زړگی

څنگ چې ښک کړ بابري جومات هندوانو
همداسې ښک کړ راله یار زما زړگی

د زړه په رنځ به مې اخته کړې، ته به روغه گرځې
مړه به زما د ژوند ډيوه کړې، ته به روغه گرځې

په شوخ نظر به مې دشوڅو، شوڅو سترگو ياره
ستي ستي، لمبه لمبه کړې، ته به روغه گرځې

چې خزان کې هم په تمه د سپرلي يو
بيا خوزه او زړه مې دواړه لېوني يو

داسې غلی له ما تېر شوت ته به وايي
زه او يار مې سره خپل نه يو پردي يو

ته څه پوهېږې بې له تا زندگي
څنگه تېرېږي يار په ما زندگي

خیردی که زه په تروپمۍ کې اوسم
خوستا، خوياره! شوه رڼا زندگي

ته را واچې روي ياره سترگې مې
کړې لمبه مې سم له واره سترگې مې

ځه الله دې ترېنه وساته که نه نو
قتلول کوي سرداره سترگې مې

د خزان سیلی لگېږي له بهاره خولگی اخلی
خوب کې گورمه رقیب چې مې له یاره خولگی اخلی

بنیایي لیک یې دي پر ډډه د اشنا دنامه توري
ځکه هر وخت لېونی له دنگ چیناره خولگی اخلی

له مابنماه ترسهاره، لپې لپې اوبنکې توی کړم
ستا بېلتون له لاسه یاره، لپې لپې اوبنکې توی کړم

څو که ډاډ زړگي ته ورکړمه، هرڅو که یې پخلا کړم
خو بیا هم شي ناقراړه، لپې لپې اوبنکې توی کړم

دوی زړونه ماتوي د زړونو بنکار ته دي پیدا
دا بنکلي ځورولو ته ازار ته دي پیدا

اقرار ور باندي کله هم ونشولو په ژوند
سري شونډې دي جانانه جوړ انکار ته دي پیدا

۱۳۸۵/۳/۳

یاغي زړگی مې هېڅ له بنکلونه اوږي
هر وخت ورگوري له کتلونه اوږي

که دي په میو شي په دار د شونډو
لېونی څرک یې اوس له څنبلونه اوږي

زما مینې زما ځانه بنېرې مه كړه
نه چې ولگي جانانه بنېرې مه كړه

مازيگری دی پام كوه جانانه
نه چې خونه مې شي وړانه بنېرې مه كړه

پام كوه جنی په بلی مه خپږه
شي به لېونی په بلی مه خپږه

سترگې د دې خلكو درپسې به شي
هر وختې بلی په بلی مه خپږه

جوړ به كړي پېغور راله اشنا گوره
بیا كه دې را وكتل په بیا گوره

يوځلې خو هو كړه ياره وكړه ته
بیا د محبت مې انتها گوره

صبر مې نه كېرې ما زر نشه كړه
ما دې د سترگو په نظر نشه كړه

ته څه بیا خیر دی كه څې څه جانانه
خو ما د شونډو په كوثر نشه كړه

څنگه دې جانان کړم څنگه وکړمه؟
تا چې زه د ځان کړم څنگه وکړمه؟

زړه خومې درکړې خو چې ځان اشنا
هم درنه قربان کړم څنگه وکړمه؟

ژوند کې نیمگړې نیمه خوا پاتې شوم
پښتون غریب یمه تر شا پاتې شوم

نور په مریخ، ستورو، سپوږمۍ کې اوسي
زه لاتراوسه پر ییدیا پاتې شوم

نن دې بلا ډېر جانانه! یاد راځي
څه وکړم په شونډو مې فریاد راځي

خدا پرېو چې د زړه غوتۍ مې وسپړي
کله چې له پورې کلي باد راځي
۱۳۸۲ کب ۱

پوره موته دغه ارمان کړې خدایه!
جانان زما ماد جانان کړې خدایه!

«چې مې له تلو ځنې جانان پاتې شي»
شروع بڼه شپږکنده باران کړې خدایه!

۱۳۸۲ کب ۱

تا چي ياره! خپل چي دي د خان كومه
خه وكومه څنگه دي جانان كومه؟

سره هم اثر ورباندې نه كوي
څو كه وړله څيري مې گريوان كومه
۱۳۸۲ مرغومی ۱۸

د پايز بونو شور مې خوب وړی دی
زړه كې بل شوي اور مې خوب وړی دی

هسې دي مينه كې بدن نام شومه زه
هسې راپورې تور مې خوب وړی دی

زه يمه كه ته يې كه امير دی
هر سړی يې زلفو كې اسير دی

ته چې ورسره يې نو داچا ويل
ياره چې سردار گنې فقير دی

خه وكومه څنگ؟ چې رانه هېر شي يار
تريخ لكه د زهرو شي، گنډېر شي يار

سره هم نظر راباندې نه كوي
زه يې در كې پروت يمه او تېر شي يار

۲۱/۵/۲۰۰۸

نظر مې هر وختې ستا لاره کې دى
دا ځلې ږدمه درته زړه لاره کې

زړگى مې غواړي، خو مجبور يم زه
چې درته نشم کې کاته لاره کې

ميخاني نه، له شرابو او له جامه زندگي
زمونږه شروع کېږي له ما بنامه زندگي

يارانو په محفل کې ستا په نوم راباندې وڅښل
ما هم کړله قربان د تال له نامه زندگي

۱۳۸۵ لړم ۱۵

نه مجبوري، نه نا چاري د ښکلو
بې وفايي ده، بيماري د ښکلو

له ما بدتر به شې که ودې کړله
چرته په ژوند کې دلداري د ښکلو
۱۳۸۵ ليندۍ ۲۳

ستا د پايښو او ازونه ياره
تښتوي سترگو نه خوبونه ياره

شه هغه لاره له گلونو ډکه
چې ته پرې اخلې قدمونه ياره

۳/۱/۲۰۰۷

څه گټل دي، څه بايلل دي
زندگي تلل اوراتلل دي

له دې دوه شپو ژوندون نه
يوه نوره غلا کول دي
۱۳۸۵ لړم ۲۵

له گړنگونو غورځېدلی ښه يم
خو نه له زړونو نه لوېدلی ښه يم

ته خنداگانو باندي مسته ښه يې
زه په سرو سترگو ژړېدلی ښه يم

تر سبا پورې غږېږي زما سترگې
لږې هم نه ويدي کېږي زما سترگې

ستاله غمه اوله ډېرو شوگيرونه
يوه ورځې به ږنډېږي زما سترگې

نن مې بيا په زړه ورېږي
يار زما په زړه ورېږي

زه به يې خدايېرو خودی
دی مې واللہ په زړه ورېږي

نه پوهېږم ولې مې سندر و ته زړه شوی دی
تا سره مې یاره! نن خبر و ته زړه شوی دی

گورو به چې دغه پېرزوینه په ما کړي که نه؟
نن مې د یار سرو شونډو و شکرو ته زړه شوی دی

په ژوند کې صبر انتظار ملگرو
له مانه نه کېږي دا کار ملگرو

ما ورتنه کله د زړه حال ونه وې
ما ورتنه ونه کړو اظهار ملگرو

خدا یېو ملگرو مېړنی یمه زه
دومره غمو کې چې ژوندی یمه زه

دا چې دې اوس هم انتظار کومه
دا نور بنیتیا چې لېونی یمه زه

هايکونگاني

زماله مرگه وروسته مه خه هلته
خکه د يار له دره خاورې زما
يه د سبا نيسمه! پاڅې نه کړې

شراب له آره داسې نه وو خراب
يو خه خرابو خلکو وخبيل خکه
ورباندي دغه شانې داغ ولگېد

اوس يې نو خوښه ده چې
دل ازاري، که دلداري کوي دا
ماخومي زړه ورله سرداره ورکړ

تر گل يې هم بدن نازکه دی خو
زه دې خبرې ته حيران یمه چې
سینه کې زړه يې څنگ له کاني جوړ دی

بڼه دی چې خوب دې خراب شوی نه دی
گنې ما ستا د کاله شاته یاره!
بېگاتر د پوره ویر ژړا کړې ده

څه چې مزه ده، ده په همدغه ژوند کې
پاتې سړ خوړې دی هسې
راځه چې یاره میخانې ته لاړ شو

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**